

Referat fra møte 31. august:

Hanne ønsker velkommen til møtet, og denne kvelden var det «stinn brakke». Flere fødselsdager i klubben ble det applaudert for, som seg hør og bør, og Hanne fortalte en liten, munter historie før Bjarne slapp til med 3 min. Han hadde valgt å fortelle oss andre i klubben hvordan det er å ha nedsatt hørsel, hvor vanskelig det kan være når vesentlige ord i en setning forsvinner pga uartikulert tale, og tross gode hjelpemidler kan møter og foredrag være utfordrende med tanke på å få med seg innholdet. Dette var en viktig og god tankevekker for oss alle, en vennligsinnet påminnelse om å snakke tydelige for de som sliter med hørselen. Takk Bjarne!

Kveldens tema var ur- ego av og med Terje Barstad. Han er namsosing, født i 1946 og tilhører dermed generasjonen som var med på den voldsomme utviklingen av Norge etter krigen. Hans foreldre var hardt arbeidende forretningsfolk, der moren var en sterk og klok drivkraft. Arbeidsmoral kom tidlig inn i livet til Terje, særlig etter en episode som liten gutt der han og broren forsøkte å tuske til seg av farens butikklager av Smørbukk- karameller. Lykkelig er den som har pedagogiske foreldre som vet hvordan rampestreker kan omdannes til læring. Terje var utpekt til å ta over forretningsdriften, men skuffet foreldrene og ble nettopp, lærer. I utgangspunktet var det mer studier som var tanken, men han traff sin kjære Kari Lise, og han kan ikke unndra seg for at han bidro godt i oppdraget med å befolke verden. Dermed ble det giftermål og kullkasting av studieplaner i første omgang. Det unge paret var iherdige på alle måter, jobbet, skaffet seg utdanning og datter nummer to. Med den unge familien dro Terje til Zambia på oppdrag fra NORAD. Med dette var både han og Kari Lise bitt av «utenlandsbasillen», og Terje fortalte levende om sine arbeidsopphold i Afrika, Sri Lanka og Pakistan. Innimellom var det opphold i Norge med lærerjobb for dem begge, økonomisk fagkrets. Bygging av hus og etter hvert kom yngstemann i flokken, ti år etter nummer to. Terje lyktes i sin arbeid både ute og hjemme, og fikk stadig større tillit. Ikke tilfeldig (tror referenten; intellekt, høy arbeidskapasitet og lun, trivelig væremåte er nok gode bidragsfaktorer). Flytting til akkurat Sandefjord var nesten tilfeldig, men familiære forhold og ønske om å bo ved sjøen var avgjørende. Så da det da la seg til rette med både jobb, bolig og banklån, ble det denne byen. Som 67- åring kunne Terje ha avsluttet karrieren som ambassaderåd ved Norges femte største ambassade i Islamabad og automatisk fått en jobb i UD. Men etter gode opplysninger fra NAV var det mer lønnsomt å pensjonere seg og beholde opparbeidede tillegg fra utenlands- engasjementene hans. Så avgjørelsen ble tatt, Kari Lise kom seg av forskrekkelsen og ble fortrolig med en hjemmевærende husband. Og Terje selv trives som plommen i egget, med aktiviteter, tid på hytta og i båten, venner, familie, og Rotary!

Referent: Berit